

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-522/21 – 1

Lieta C-522/21

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2021. gada 24. augusts

Iesniedzējtiesa:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 18. augusts

Atbildētājs un apelācijas sūdzības iesniedzējs:

MS

Prasītāja un apelācijas tiesvedībā – atbildētāja:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[..]

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken
[Federālās zemes Augstākā tiesā Pfcā Cveibrikenē]

Lēmums

Lietā

MS, [..] Tīre [*Thür*]

– atbildētājs un apelācijas sūdzības iesniedzējs –

[..]

pret

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [..] Bonna

LV

– prasītāju un apelācijas tiesvedībā – atbildētāju –

[..]

par zaudējumu atlīdzību saistībā ar augu šķirņu aizsardzības pārkāpumu

4. *Zivilsenat des Pfälzischen Oberlandesgerichts Zweibrücken* [Federālās zemes Augstākās tiesas Pfcā Cveibrikenē 4. Civillietu senāts] [..] [*omissis*: tiesas sastāvs] 2021. gada 18. augustā

nolēma:

- I. Apturēt tiesvedību.
- II. Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. panta pirmās daļas b) punktu un otro daļu uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

Vai Komisijas Regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs), ar ko īsteno noteikumus par izņēmumu lauksaimniecībā, kas paredzēts 14. panta 3. punktā Padomes Regulā (EK) Nr. 2100/94 par Kopienas augu šķirņu aizsardzību, 18. panta 2. punkts, ciktāl ar tajā minētajiem nosacījumiem var prasīt minimālo zaudējumu atlīdzību licences maksas četrkārsā apmērā, ir saderīgs ar Padomes Regulu (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) par Kopienas augu šķirņu aizsardzību (turpmāk tekstā – “Pamatregula”), it īpaši ar tās 94. panta 2. punkta pirmo teikumu?

Pamatojums

I.

Lietas dalībnieki strīdas, ciktāl tam vēl ir nozīme apelācijas tiesvedībā, par zaudējumu atlīdzību saskaņā ar Kopienas augu šķirņu tiesībām nelikumīgas audzēšanas dēļ.

Prasītāja ir augu šķirņu aizsardzības tiesību īpašnieku apvienība, kuras juridiskā forma ir sabiedrība ar ierobežotu atbildību; tās uzdevums ir aizsargāt šīs tiesības un it īpaši savā vārdā īstenot tiesības uz informāciju un samaksu.

Atbildētājs ir lauksaimnieks, kuram prasītāja pirmajā instancē pieprasīja tostarp informāciju par viņa audzēto ziemas miežu šķirni “KWS Meridian”, kas ir aizsargāta saskaņā ar Kopienas tiesībām. Tiesvedībā atbildētājs pirmo reizi sniedza šādu informāciju par iepriekš minēto sēklas graudu apjomu, ko viņš izaudzēja iepriekšējos gados:

- 2012./2013. saimnieciskais gads   24,50 centneri (cnt = 100 kg)
- 2013./2014. saimnieciskais gads   26,00 cnt

- 2014./2015. saimnieciskais gads 34,00 cnt
- 2015./2016. saimnieciskais gads 45,40 cnt

Pēc tam, kad atbildētājs bija samaksājis vienkāršo parasto licences maksu par 2015./2016. saimniecisko gadu (S-licences maksa = 11,95 EUR par cnt) 537,75 EUR (11,95 EUR x 45 cnt) apmērā, par ko bija celta prasība kā par zaudējumu atlīdzību (saprātīga kompensācija) saskaņā ar Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 1. punktu un kura būtu jāmaksā par ražošanu atbilstoši licencei (skat. Tiesas spriedumu, 2016. gada 9. jūnijs, C-481/14 *Hansson/Jungpflanzen Grünewald GmbH*, [..] [*omissis*: atsauce valsts doktrīnā] [ECLI:EU:C:2016:419]), prasītāja ar advokāta sagatavotu 2019. gada 26. novembra pieteikumu prasīja samaksāt papildu zaudējumu atlīdzību 2151 EUR apmērā (četrkārša fiksētā licences maksa par 2013./2014. un 2014./2015. saimniecisko gadu, attiecīgi ieskaitot vēlāk samaksāto vienkāršo licences maksu 310,70 EUR un 406,30 EUR = 932,10 EUR un 1218,90 EUR apmērā) un 1613,25 EUR apmērā (četrkārša fiksētā licences maksa par 2015./2016. saimniecisko gadu, ieskaitot vienkāršo licences maksu) saskaņā ar Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punktu, lasot to kopā ar Komisijas (Īstenošanas) regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs) 18. panta 2. punktu.

Atbildētājs pirmajā instancē apstrīdēja šīs papildu samaksas prasības pamatotību.

Viņš uzskatīja, ka vienkāršās licences maksas, nevis audzēšanas maksas samaksa (Komisijas (Īstenošanas) regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs) 5. panta 5. punkts, lasot to kopā ar Komisijas (Īstenošanas) regulu Nr. 2605/98 (1998. gada 3. decembris) ir pietiekami kompensējusi kaitējumu, ko viņa nelikumīgā rīcība ir nodarījusi augu šķirņu aizsardzības tiesību īpašniekam. Papildu fiksēta “zaudējumu atlīdzība ar soda raksturu” neesot saderīga ar Tiesas judikatūru.

Ar 2020. gada 4. decembra galīgo spriedumu [..] [*omissis*: tiesas sastāvs] *Kaiserslautern Landgericht* [Kaizerslauternas apgabaltiesa] apmierināja pēdējos iesniegtos prasības pieteikumus, izņemot summu 0,25 EUR apmērā. Lai pamatotu papildu zaudējumu atzīšanu, spriedumā ir minēts Komisijas Regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs) 18. panta 2. punkta nepārprotamais formulējums.

Tas tiek pārsūdzēts ar atbildētāja apelācijas sūdzību, kura no procesuālā viedokļa nav apstrīdama un kurā viņš turpina prasīt noraidīt pieprasītās fiksētās zaudējumu atlīdzības summas kopā ar procentiem.

Atbildētājs uzskata, ka Komisijas (Īstenošanas) regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs) 18. panta 2. punkts nav saderīgs ar Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punkta prasībām un tāpēc Eiropas Savienības Tiesai tas ir jāatzīst par spēkā neesošu. Tas tādēļ, ka Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punkts nav jāsaprot tādējādi, ka par labu augu šķirņu aizsardzības tiesību īpašniekam tajā tiek

ļauts noteikt fiksētu zaudējumu atlīdzību ar soda raksturu, šajā gadījumā četrkāršas licences maksas veidā. Drīzāk saskaņā ar Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punkta pirmo teikumu izmaksājamās zaudējumu atlīdzības apmēram pēc iespējas precīzi ir jāatbilst zaudējumiem, kas pārkāpuma rezultātā faktiski un noteikti ir nodarīti augu šķirņu aizsardzības tiesību īpašniekam.

Savukārt prasītāja aizstāv *Landgericht* spriedumu, kuru tā uzskata par pareizu.

Saskaņā ar tās juridisko viedokli Komisijas (Īstenošanas) regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs) 18. panta 2. punkts nav pretrunā Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punkta prasībām un ir arī saderīgs ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru. Fiksēta minimālā kaitējuma noteikšana apmērā, kas četras reizes pārsniedz licences maksu par aizsargātas augu šķirnes pavairojamā materiāla ražošanu, esot vajadzīgs un saprātīgs interešu līdzsvars, ņemot vērā šajā ziņā nepieciešamo nosacījumu, ka atkārtoti, tīši un nelikumīgi ir pārkāptas augu šķirņu aizsardzības tiesību īpašnieka tiesības.

II.

Senāts aptur tajā uzsākto apelācijas tiesvedību un saskaņā ar LESD 267. panta pirmās daļas b) punktu un otro daļu uzdod Eiropas Savienības Tiesai prejudiciālu jautājumu, kas formulēts šā lēmuma II punktā.

Saskaņā ar apelācijas instances tiesas juridisko vērtējumu lēmums par atbildētāja apelācijas sūdzību ir atkarīgs tikai no Komisijas (Īstenošanas) regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs) 18. panta 2. punkta spēkā esamības.

Komisijas pieņemtais noteikums par fiksētu minimālo kaitējumu četrkāršas licences maksas apmērā varētu būt pretrunā Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punkta pirmā teikuma būtiskajiem principiem un tāpēc nebūt spēkā.

Šajā ziņā var piebilst, ka jau Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 1. punkta mērķis ir kompensēt pārkāpēja (kurš nav privilģētais lauksaimnieks šīs regulas 14. panta izpratnē) gūto priekšrocību, kas atbilst vienkāršās licences maksas apmēram (saprātīga kompensācija). Šajā kontekstā Padomes Pamatregulas (EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punkta pirmo teikumu varētu saprast tādējādi, ka tīša vai aiz neuzmanības nodarīta pārkāpuma gadījumā augu šķirņu aizsardzības tiesību īpašniekam ir tiesības uz papildu zaudējumu atlīdzību (tikai) tad, ja tas to var konkrēti pierādīt.

Saskaņā ar iesniedzējtiesas viedokli Eiropas Savienības Tiesas līdzšinējā judikatūra liecina, ka nevar atzīt, ka noteikums par fiksētu minimālo kaitējumu – atšķirībā no Komisijas (Īstenošanas) regulas (EK) Nr. 1768/95 (1995. gada 24. jūlijs) 18. panta 2. punkta noteikuma – ir saderīgs ar Padomes Pamatregulas

(EK) Nr. 2100/94 (1994. gada 27. jūlijs) 94. panta 2. punkta pirmo teikumu (skat. Tiesas spriedumu, 2016. gada 9. jūnijs, C-481/14, *Hansson/Jun[g]pflanzen Grünwald GmbH*, [..] [omissis: atsauce valsts doktrīnā] [ECLI:EU:C:2016:419], 32.-34. punkts; Tiesas spriedums, 2012. gada 5. jūlijs, C-509/10, *Saatgut/Geistbeck*, [..] [omissis: atsauce valsts doktrīnā] [ECLI:EU:C:2012:416,] 39. punkts).

Tāpēc rodas šā lēmuma II punktā formulētais jautājums, uz kuru var sniegt atbildi Eiropas Savienības Tiesa. Tas tādēļ, ka īstenošanas regulā, kas pieņemta saskaņā ar pilnvarojumu pamatregulā, nedrīkst atkāpties no pamatregulas noteikumiem un, konstatējot attiecīgu pretrunu, tā ir atzīstama par spēkā neesošu (skat. Eiropas Savienības Tiesas spriedumu, 1999. gada 2. marts, C-179/97, Spānijas Karaliste pret Eiropas Kopienu Komisiju [ECLI:EU:C:1999:109]).

[..]

[omissis: paraksti un apliecinājums]

DARBBA VERSIJA